

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 105/2026-58

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon väzby a Ústav na výkon trestu odňatia slobody Bratislava, Chorvátska 5, Bratislava, zastúpeného KALLAN Legal s.r.o., Súmračná 25, Bratislava, proti postupu Špecializovaného trestného súdu v konaní sp. zn. 5T/5/2025 a postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 5 Tostš 7/2025 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 5 Tostš 7/2025 v súvislosti s dĺžkou rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 17. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane základných práv a slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným postupom Špecializovaného trestného súdu (ďalej len „špecializovaný súd“) a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v súvislosti s dĺžkou rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal špecializovanému súdu bezodkladne prepustiť ho na slobodu.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 105/2026-30 z 12. februára 2026 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v celom rozsahu.

3. Sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin rozširovania extrémistického materiálu v súbehu s prečinom prejavu sympatie k hnutiu smerujúcemu k potlačeniu základných práv a slobôd a ďalšie trestné činy. Od 29. apríla 2025 sa nachádza vo výkone väzby.

4. Dňa 4. júla 2025 bola proti sťažovateľovi podaná obžaloba, ktorá bola uznesením špecializovaného súdu sp. zn. 5T/5/2025 z 13. augusta 2025 prijatá. Proti uzneseniu špecializovaného súdu o prijatí obžaloby podal sťažovateľ 20. augusta 2025 sťažnosť. Vec bola predložená najvyššiemu súdu a napadla senátu 5T pod sp. zn. 5 Tost 32/2025. Dňa 1. septembra 2025 sťažovateľ požiadal najvyšší súd o oznámenie zloženia senátu, ktorý mal o sťažnosti proti uzneseniu o prijatí obžaloby konať a rozhodovať. Toho istého dňa oznámil vo veci vlastnú zaujatosť sudca JUDr. Peter Štift, a to pre pomer k osobe obhajcu sťažovateľa Davida Lindtnera. Dňa 3. septembra 2025 vydal najvyšší súd uznesenie sp. zn. 1Ndt/15/2025, ktorým rozhodol, že JUDr. Peter Štift, predseda senátu 5T, nie je vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa. V ten istý deň, 3. septembra 2025, bolo sťažovateľovi zo strany najvyššieho súdu prostredníctvom mailovej komunikácie odpovedané na žiadosť z 1. septembra 2025 tak, že zloženie senátu 5T konajúceho o sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu o prijatí obžaloby má byť JUDr. Juraj Kliment, JUDr. Peter Štift a Mgr. Michal Pollák.

5. Špecializovanému súdu bola 3. septembra 2025 doručená žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Z dôvodu, že spis špecializovaného súdu sp. zn. 5T/5/2025 sa v čase podania žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby nachádzal na najvyššom súde pre účely rozhodovania o sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu o prijatí obžaloby, bola žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby predložená 3. septembra 2025 na najvyšší súd.

6. Dňa 4. septembra 2025 podal sťažovateľ vo veci sťažnosti proti uzneseniu o prijatí obžaloby najvyššiemu súdu námietku zaujatosti proti sudcom JUDr. Jurajovi Klimentovi a JUDr. Petrovi Štiftovi. Predmetnú námietku zaujatosti sťažovateľ písomne odôvodnil podaním z 9. septembra 2025, pričom táto bola obsahovo založená na rovnakých skutočnostiach, z ktorých vyvodzoval vlastnú zaujatosť aj sudca JUDr. Peter Štift v rámci vlastného oznámenia zaujatosti z 1. septembra 2025, o ktorom rozhodol najvyšší súd 3. septembra 2025 uznesením sp. zn. 1Ndt/15/2025. Dňa 8. septembra 2025 oznámil vo veci svoju zaujatosť sudca JUDr. Juraj Kliment pre pomer k osobe obhajcu sťažovateľa.

7. Dňa 17. septembra 2025 najvyšší súd vrátil špecializovanému súdu žiadosť o prepustenie z väzby na rozhodnutie, a to ešte pred samotným rozhodnutím o sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu o prijatí obžaloby z dôvodu, že na najvyššom súde prebiehali konania o námietkach zaujatosti podaných vo vzťahu k sudcom, ktorí mali rozhodovať o uvedenej sťažnosti.

8. Prípisom zo 17. septembra 2025 bol sťažovateľ upovedomený predsedom senátu najvyššieho súdu konajúceho vo veci vedenej pod sp. zn. 3Ndt/16/2025 (predmetom ktorej bolo rozhodovanie o oznámení vlastnej zaujatosti sudcom JUDr. Jurajom Klimentom) JUDr. Petrom Kaňom o tom,

že JUDr. Juraj Kliment vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Tost 32/2025 oznámil vlastnú zaujatosť, o ktorej bude najvyšší súd rozhodovať na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2025.

9. Dňa 23. septembra 2025 vydala samosudkyňa špecializovaného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/5/2025 uznesenie, ktorým zamietla sťažovateľovu žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, neprijala jeho písomný sľub a súčasne nenahradila jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti predmetnému uzneseniu sťažovateľ zahlásil do zápisnice sťažnosť. Uznesenie špecializovaného súdu z 23. septembra 2025 bolo sťažovateľovi, obhajcovi a prokurátorovi doručené v ten istý deň, 23. septembra 2025. Rovnako v ten istý deň, 23. septembra 2025, bola sťažnosť sťažovateľa predložená najvyššiemu súdu.

10. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3Ndt/16/2025 z 24. septembra 2025 jednohlasne za senátnej účasti sudcu JUDr. Petra Kaňu rozhodol o oznámenej zaujatosti sudcom JUDr. Jurajom Klimentom tak, že ho nevytlúčil z vykonávania úkonov trestného konania v sťažovateľovej trestnej veci vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 5 Tost 32/2025 o sťažnosti proti uzneseniu o prijatí obžaloby.

11. Podaním z 25. septembra 2025 sťažovateľ odôvodnil svoju sťažnosť z 23. septembra 2025 podanú proti uzneseniu špecializovaného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby. V rámci tohto podania sťažovateľ súčasne vzniesol obsahovo identickú námietku zaujatosti proti členom senátu 5T JUDr. Jurajovi Klimentovi a JUDr. Petrovi Štiftovi. Konanie o tejto sťažnosti bolo pred najvyšším súdom vedené pod sp. zn. 5 Tostš 7/2025.

12. Najvyšší súd vydal uznesenie sp. zn. 5 Tost 32/2025 (v konaní o sťažnosti proti prijatiu obžaloby) z 2. októbra 2025, ktorým o sťažovateľovej námietke zaujatosti rozhodol tak, že sudcovia najvyššieho súdu JUDr. Juraj Kliment a JUDr. Peter Štift nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v sťažovateľovej trestnej veci.

13. Dňa 2. októbra 2025 súčasne najvyšší súd vydal uznesenie v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tostš 7/2025 (v konaní o námietke zaujatosti vo veci žiadosti o prepustenie z väzby), ktorým rozhodol, že sudcovia najvyššieho súdu JUDr. Juraj Kliment a JUDr. Peter Štift nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v sťažovateľovej trestnej veci pre ich pomer k obhajcovi sťažovateľa.

14. Dňa 15. októbra 2025 boli sťažovateľovi doručené predmetné uznesenia najvyššieho súdu o námietkach zaujatosti a 17. októbra 2025 podal proti týmto uzneseniam sťažnosti, ktoré odôvodnil podaniami z 22. októbra 2025. Konanie a rozhodovanie o sťažnostiach proti uzneseniam najvyššieho súdu o námietkach zaujatosti napadlo do senátu 2TdoVS (ďalej v texte aj „sťažnostný senát“), ktorý v tejto veci rozhodoval v zložení: predsedu senátu JUDr. Patrika Príbelského, PhD., a členov senátu JUDr. Petra Kaňu, JUDr. Emila Klemaniča, JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Jany Kostolanskej. Konania o týchto sťažnostiach boli pred najvyšším súdom vedené pod sp. zn. 2TdoVS/11/2025 a sp. zn. 2TdoVS/12/2025.

15. V rámci týchto konaní o sťažnostiach proti uzneseniam najvyššieho súdu o námietkach zaujatosti sťažovateľ 28. októbra 2025 vzniesol námietku zaujatosti proti predsedovi senátu JUDr. Patrikovi Príbelskému, PhD., a proti členom senátu JUDr. Petrovi Kaňovi a JUDr. Emilovi Klemaničovi, ktorú doplnil podaním z 29. októbra 2025. Najvyšší súd o námietke zaujatosti členov sťažnostného senátu rozhodol uznesením z 30. októbra 2025 tak, že namietaní sudcovia najvyššieho

súdu nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 2TdoVS/11/2025 a sp. zn. 2TdoVS/12/2025.

16. Proti uvedenému uzneseniu z 30. októbra 2025 podal sťažovateľ 21. novembra 2025 sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1TdoVS/12/2025 z 9. decembra 2025 tak, že podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenia senátu 2TdoVS s tým, že namietaní sudcovi senátu JUDr. Patrik Príbelský, PhD., JUDr. Peter Kaňa a JUDr. Emil Klemanič sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci sťažovateľa vedenej na najvyššom súde pod sp. zn. 2TdoVS/11/2025 a sp. zn. 2TdoVS/12/2025 priamo zo zákona.

17. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2TdoVS/11/2025 zo 16. decembra 2025 rozhodol o sťažnostiach sťažovateľa proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tost 32/2025 a sp. zn. 5 Tostš 7/2025 z 2. októbra 2025 (sťažnosti proti uzneseniu o nevylúčení sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta) tak, že sťažnosti zamietol.

18. Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu o žiadosti o prepustenie z väzby uznesením sp. zn. 5 Tostš 7/2025 z 18. decembra 2025 tak, že sťažnosť zamietol. Z doručeník v spise najvyššieho súdu vyplýva, že uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2025 bolo sťažovateľovi doručené 29. decembra 2025 a jeho obhajcovi 2. januára 2026.

II.

Sťažnostná argumentácia

19. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že predpokladal, že proces skladania zákonného senátu bude pred najvyšším súdom prebiehať niekoľko týždňov, pričom až po kreácii zákonného senátu je možné pristúpiť k rozhodovaniu o sťažnosti podanej proti uzneseniu špecializovaného súdu z 23. septembra 2025, ktorým bola zamietnutá žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby.

20. Sťažovateľ namieta, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté o jeho žiadosti o prepustenie z väzby z 2. septembra 2025 viac než 2 mesiace a 2 týždne. Prieťah vo väzobnom konaní je podľa sťažovateľa na strane prvostupňového súdu, ktorý rozhodol o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby až po dvadsiatich dňoch od jej podania, a následne na strane najvyššieho súdu, pred ktorým sa sťažovateľova sťažnosť v čase podania ústavnej sťažnosti nachádzala už jeden kalendárny mesiac a tri týždne, pričom o nej najvyšší súd ani nekonal, keďže sa vec stále nachádzala v štádiu kreácie zákonného senátu. Sťažovateľ tvrdí, že procesný postup obhajoby vzhľadom na dôvody vznesenej námietky zaujatosti nie je možné hodnotiť ako taký, ktorý by javil znaky účelovosti či obštrukčného vytvárania nedôvodných prieťahov v trestnom konaní.

21. Podľa sťažovateľa všeobecné súdy porušili jeho základné ľudské práva a slobody, a to konkrétne jeho základné právo na osobnú slobodu v súvislosti s jeho základným právom na urýchlené preskúmanie zákonnosti obmedzenia jeho osobnej slobody. V nadväznosti na vyslovenie porušenia základných práv sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal príkaz prepustiť ho z výkonu väzby na slobodu, čo odôvodňuje tým, že jeho väzba je už mesiac nad rámec „*judikatúrou ustálenej doby na rozhodnutie o žiadosti o prepustenie z väzby (5 - 6 týždňov) nepokrytá právoplatným rozhodnutím súdu*“, pričom v tejto argumentácii poukazuje na uznesenie

najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 12/2014 z 23. apríla 2014 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Tost/7/2021 zo 14. apríla 2021.

III.

Vyjadrenie odporcov a replika sťažovateľa

22. K ústavnej sťažnosti sa po prijatí veci na ďalšie konanie vyjadril predseda špecializovaného súdu, ktorý konštatoval, že zákonná sudkyňa rozhodla vo veci bezodkladne, v jej konaní prietahy nezistil. Zákonná sudkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu bola špecializovanému súdu doručená 3. septembra 2025, avšak bola postúpená na najvyšší súd, kde sa v tom čase nachádzal súdny spis. Po predložení spisu z najvyššieho súdu 17. septembra 2025 rozhodol špecializovaný súd uznesením 23. septembra 2025, teda šesť dní potom, keď bola vec predložená na rozhodnutie. V rámci celkového obdobia 20 dní od doručenia žiadosti špecializovaný súd nielen rozhodol, ale zároveň vyhotovil písomné vyhotovenie uznesenia, doručil ho procesným stranám a v ten istý deň spis predložil najvyššiemu súdu na rozhodnutie o sťažnosti.

23. K ústavnej sťažnosti sa po prijatí veci na ďalšie konanie vyjadril za najvyšší súd predseda senátu 5T, ktorý podrobne popísal chronologický postup najvyššieho súdu v relevantných konaniach vo veci sťažovateľa. Zdôraznil, že konkrétne senát 5T o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu, ktorým bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby, konal od 25. septembra 2025, keď mu bol vrátený spis zo senátu 3T, do 26. septembra 2025, keď sťažovateľ vzniesol námietky zaujatosti voči sudcom JUDr. Petrovi Štíftovi a JUDr. Jurajovi Klimentovi, čím vytvoril procesnú prekážku, ktorá bola právoplatne odstránená uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2TdoVS11/2025 zo 16. decembra 2025. Najvyšší súd rozhodol o sťažnosti proti uzneseniu špecializovaného súdu o neprepustení sťažovateľa z väzby v senáte 5T 18. decembra 2025. Teda najvyšší súd v senáte 5T rozhodoval celkovo 3 dni, a pokiaľ sa pripočíta aj čas doručovania uznesení, tak ide o dobu v trvaní 14 dní. Predseda senátu 5T poukázal na dôvody námietok zaujatosti a oznámení o zaujatosti sudcov, na rozhodnú judikatúru k posudzovaniu nestrannosti sudcu a dôsledky námietok zaujatosti na konanie vo veci sťažovateľa, ako aj judikatúru ústavného súdu k situácii vzniesenia námietky zaujatosti v rámci konania o rozhodovaní o väzbe, nález sp. zn. I. ÚS 74/2023.

24. Sťažovateľ v replike zdôraznil, že súdny spis bol špecializovanému súdu zo strany najvyššieho súdu predložený 17. septembra 2025 až potom, ako si špecializovaný súd tento spis vyžiadal na opakované podnety obhajoby. Nebyť teda procesnej aktivity obhajoby, špecializovaný súd by zrejme 23. septembra 2025 ani nerozhodol. Špecializovaný súd mohol konať aj skôr, z úradnej povinnosti, bezprostredne po doručení žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Uviedol, že žiadna z námietok zaujatosti sťažovateľa nebola celkom zjavne nedôvodná alebo obštrukčná, podrobne sa vyjadril k námietkam zaujatosti. Sťažovateľ uviedol, že nedôvodné prietahy v konaní boli spôsobené primárne nedostatočne rýchlym procesným postupom špecializovaného súdu z dôvodu odstrániteľných prekážok technického charakteru a následne protiústavným a protizákonným procesným postupom JUDr. Juraja Klimenta, ktorý v priebehu troch týždňov vydal v rámci identickej väzobnej trestnej veci, posudzujúc identické skutočnosti, materiálne dve protichodné uznesenia o vlastnej zaujatosti, ako aj z hľadiska požiadaviek obsiahnutých v označenej

rozhodovacej činnosti ústavného súdu nadbytočným a nesprávnym procesným postupom najvyššieho súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 1Ndt/15/2025 a sp. zn. 3Ndt/16/2025 (konania o oznámení vlastnej zaujatosti sudcom JUDr. Jurajom Klimentom a JUDr. Petrom Štíftom).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

25. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu právo na osobnú slobodu je garantované čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a je v ňom obsiahnuté aj právo obvineného iniciovať konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho väzby a nariadil prepustenie obvineného, ak je väzba nezákonná, ako aj jeho právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie sa môže v zákonom určených prípadoch podmieniť zárukou. Obsah označeného ustanovenia ústavy korešponduje s právami vyplývajúcimi z čl. 5 dohovoru (napr. III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, III. ÚS 199/05, III. ÚS 424/08).

26. Ústavný súd už vo svojej judikatúre k rozhodovaniu všeobecných súdov o väzbe obvineného/obžalovaného uviedol, že aj keď sa jednotlivé lehoty z hľadiska požiadaviek neodkladnosti alebo urýchlenu posudzujú podľa všetkých okolností prípadu, spravidla lehota rátaná na mesiace sú príliš dlhé a nevyhovujú týmto požiadavkám (III. ÚS 7/00, I. ÚS 18/03). V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že požiadavke, aby súd bezodkladne rozhodol o zákonnosti väzby v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru, nezodpovedá lehota počítaná na mesiace, ale na týždne. Tejto požiadavke preto spravidla nemôže zodpovedať lehota konania presahujúca na jednom stupni súdu dobu jedného mesiaca a ani nečinnosť trvajúca týždne (III. ÚS 126/05, III. ÚS 216/07, III. ÚS 147/2011, I. ÚS 276/2019, I. ÚS 299/2019, II. ÚS 86/2019, II. ÚS 400/2019 a i.).

27. Z ústavnej sťažnosti, súdnych rozhodnutí a informácií zo súdneho spisu týkajúceho sa namietanej veci vyplýva, že sťažovateľ podal na špecializovanom súde žiadosť o prepustenie z väzby 3. septembra 2025. Špecializovaný súd z dôvodov sťažovateľom podaných námietok zaujatosti v konaní na najvyššom súde konal až od 17. septembra 2025 do rozhodnutia 23. septembra 2025 a v tento deň bolo uznesenie doručené sťažovateľovi aj jeho obhajcovi. Vec bola najvyššiemu súdu predložená rovnako 23. septembra 2025.

28. Špecializovanému súdu možno pričítať konanie od 3. septembra 2025 do 23. septembra 2025, teda v trvaní 20 dní.

29. Sťažnosť proti uzneseniu o neprepustení z väzby bola predložená najvyššiemu súdu na rozhodnutie 23. septembra 2025, ktorý o sťažnosti rozhodol 18. decembra 2025. Uznesenie o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa z 18. decembra 2025 bolo sťažovateľovi doručené 29. decembra 2025. Najvyšší súd o sťažnosti sťažovateľa konal 97 dní.

30. Z obdobia 97 dní rozhodoval najvyšší súd od 25. septembra 2025 do 16. decembra 2025, teda 82 dní, len o námietkach zaujatosti.

31. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že celková doba rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby trvala v konaní na dvoch stupňoch takmer 4 mesiace (117 dní), pričom v rozhodujúcej časti tejto doby sa spis nachádzal na najvyššom súde.

32. Pri posúdení správania sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že k dĺžke konania významnou mierou prispel aj jeho procesný postup, a to podávanie námietok zaujatosti proti sudcom najvyššieho súdu, predkladanie námietok zaujatosti z identických dôvodov, podávaním námietok zaujatosti proti sudcom sťažnostného senátu a sťažnosti proti uzneseniu sťažnostného senátu o nevyhlásení sudcov najvyššieho súdu. Ústavný súd zotrúva na stanovisku, že samotné využívanie obhajobných práv nemôže byť na ujmu sťažovateľa, ak je však v jeho dôsledku súd povinný zaoberať sa podaniami obhajoby a v primeranej dobe ich „vybaviť“, čo nutne zaberie ďalší čas, nemožno takýto čas navyše kvalifikovať ako prieťahy v konaní, s výhradou, že tieto podania boli súdom vybavované naozaj v primeranej dobe.

33. Ústavný súd taktiež mnohokrát vo svojich rozhodnutiach uviedol, že v situácii, keď dĺžka rozhodovania všeobecného súdu vo väzobnej veci už na prvý pohľad nespĺňa požiadavky urýchlenosti (na jednom stupni nie viac ako jeden mesiac), je úlohou príslušného súdu vysvetliť dôvody oneskorenia alebo poukázať na výnimočné okolnosti ospravedlňujúce takéto oneskorenie (porov. rozsudok Veľkej komory vo veci Musiał proti Poľsku z 25. 3. 1999, sťažnosť č. 24557/94, bod 44; tiež rozsudok vo veci Koendjibiharie proti Holandsku z 25. 10. 1990, sťažnosť č. 11487/85, bod 29; I. ÚS 423/2020, I. ÚS 564/2020, IV. ÚS 660/2023, I. ÚS 99/2025).

34. Ústavný súd tiež vo svojej rozhodovacej praxi vyslovil, že v rámci súdneho prieskumu zákonnosti pozbavenia osobnej slobody väzbou nie je možné uprednostniť právo na urýchlené rozhodnutie o väzbe na úkor práva na zákonného sudcu. Napríklad v náleze č. k. II. ÚS 116/2011-91 zo 6. októbra 2011 v tejto súvislosti konštatoval, že z ustanovenia čl. 5 ods. 4 dohovoru nemožno vyvodiť, že by bolo povinnosťou súdu konať o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby aj na úkor práva obvineného na nestranného a nezaujatého sudcu. Je totiž povinnosťou všeobecného súdu postupovať tak, aby všetky relevantné práva obvineného boli rešpektované. Nie je teda možné niektoré z týchto práv uprednostniť do tej miery, že tým dôjde k praktickej eliminácii iného práva (podobne II. ÚS 76/2011, I. ÚS 74/2023).

35. Z uvedeného vyplýva, že procesný postup obhajoby, ktorá vznášala námietky zaujatosti, objektívne prispel k celkovej dĺžke konania, pretože bolo povinnosťou najvyššieho súdu vysporiadať sa s ohľadom na požiadavku zaistenia procesnej garancie nestranného súdneho rozhodovania s námietkami sťažovateľa. Na strane druhej ani v takom prípade nemôže súd preskúmavajúci zákonnosť pozbavenia osobnej slobody väzbou rezignovať na požiadavku rýchlosti konania, ktorá vyplýva z čl. 17 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru. Úlohou ústavného súdu preto bolo preskúmať, či doba konania o sťažovateľovej žiadosti o prepustenie z väzby a následnej sťažnosti proti rozhodnutiu špecializovaného súdu v danej veci zodpovedá požiadavke urýchlenosti konania s ohľadom na už uvedené objektívne dôvody, pre ktoré sa mohlo toto konanie predĺžiť.

36. Pokiaľ ide o špecializovaný súd, postup, ktorým doručení žiadosť o prepustenie z väzby z 3. septembra 2025 postúpil najvyššiemu súdu a o tejto veci začal konať až po vrátení spisu 17. septembra 2025, nemožno považovať za efektívny. V ďalšom priebehu konania však špecializovaný súd postupoval vo veci plynule a urýchlene. Výsledkom jeho postupu bolo, že o žiadosti sťažovateľa konal 20 dní, čo nie je dĺžka rozhodovania, ktorá by mala za následok porušenie označených práv sťažovateľa dosahujúce ústavnoprávnu relevanciu. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti sťažovateľa v časti týkajúcej sa namietaného porušenia jeho základných práv zo strany špecializovaného súdu nevyhovet (bod 2 výroku tohto nálezu).

37. Z popisu skutkového stavu je zrejmé, že zásadným dôvodom uvedeného trvania rozhodovania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby bol procesný postup najvyššieho súdu, ktorý prijal celú sériu rozhodnutí vo veciach a) oznámenej zaujatosti sudcov najvyššieho súdu, b) námietok zaujatosti podaných sťažovateľom, c) sťažnosti proti uzneseniu o nevyklúčení sudcov najvyššieho súdu konajúcich v jeho väzobnej veci, d) námietok zaujatosti proti sudcom sťažnostného senátu najvyššieho súdu a e) sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu o nevyklúčení sudcov sťažnostného senátu. O samotnej sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu o neprepustení z väzby tak rozhodol najvyšší súd až po vyriešení otázky zákonných sudcov, ktorí mali o sťažovateľovej väzbe rozhodovať.

38. Najvyšší súd bol teda v situácii kolízie dvoch základných práv sťažovateľa, a to práva na urýchlené rozhodnutie o sťažovateľovej väzbe s jeho právom na zákonného sudcu. Ako už bolo uvedené v bode 35, uvedená skutočnosť však nezbavovala najvyšší súd povinnosti zabezpečiť preskúmanie sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu špecializovaného súdu o nevyhovení jeho žiadosti o prepustenie z väzby v súlade s požiadavkou rýchlosti konania vyplývajúcou z čl. 17 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru s prihliadnutím na objektívne dôvody, pre ktoré sa mohla doba konania legitímne predĺžiť.

39. Z hľadiska rýchlosti konania možno v tomto kontexte na ťarchu najvyššieho súdu pričítať obdobie od jeho uznesenia z 2. októbra 2025 (ktorým bolo rozhodnuté, že sudcovia najvyššieho súdu JUDr. Juraj Kliment a JUDr. Peter Štift nie sú vylúčení z vykonávania úkonov trestného konania v sťažovateľovej trestnej veci) do expedovania písomného vyhotovenia tohto uznesenia 13. októbra 2025 (11 dní). Najvyššiemu súdu možno taktiež pričítať dobu od jeho uznesenia z 30. októbra 2025 do expedovania písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia 12. novembra (13 dní), ako aj dobu rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa podanej 21. novembra 2025, o ktorej rozhodol 9. decembra 2025, teda o 18 dní od jej doručenia.

40. Za dôležité z hľadiska rýchlosti konania o väzbe považuje ústavný súd aj posúdenie otázky samotnej efektívnosti postupu pri rozhodovaní o námietke zaujatosti sťažovateľa z 28. októbra 2025 proti sudcom sťažnostného senátu. O uvedenej námietke zaujatosti bolo právoplatne rozhodnuté až 9. decembra 2025, a to tak, že namietaní sudcovia sťažnostného senátu boli vylúčení zo zákona podľa § 31 ods. 3 Trestného poriadku, pretože z pozície sťažnostného súdu mali rozhodovať aj o tých dôvodoch zaujatosti sťažovateľa, ku ktorým už vyslovili svoje záväzné stanovisko pri rozhodovaní o oznámených zaujatostiach sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štifta. Rozhodovanie o tejto námietke zaujatosti trvalo od jej podania sťažovateľom 28. októbra 2025 do rozhodnutia z 9. decembra 2025 celkom 42 dní so záverom vylúčenia namietaných sudcov zo zákona.

41. Zistené nedostatky v procesnom postupe najvyššieho súdu spôsobili, že celková dĺžka konania o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na dvoch stupňoch súdnej sústavy dosiahla dobu takmer 4 mesiacov, z čoho doba rozhodovania pred najvyšším súdom dosahuje 97 dní. Z hľadiska požiadavky na urýchlené rozhodovanie o väzbe nemožno túto dobu považovať za primeranú a ústavne konformnú ani po zohľadnení skutočnosti, že najvyšší súd sa musel vysporiadať s relatívne komplikovanou situáciou v súvislosti s rozhodovaním o vylúčení viacerých sudcov z rozhodovania v sťažovateľovej veci, a to aj napriek tomu, že sťažovateľove námietky zaujatosti boli v konečnom dôsledku posúdené ako nedôvodné. V tomto kontexte je dôležité poznamenať,

že dôvody porušenia požiadavky na urýchlené rozhodovanie o väzbe sťažovateľa boli identifikované výlučne v rozhodovacích postupoch najvyššieho súdu súvisiacich s námietkami zaujatosti (body 39, 40 nálezu). Sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv v konaní vedenom pred najvyšším súdom pod sp. zn. 5 Tostš 7/2025, pre ktorého procesný postup boli rozhodné práve právne závery súvisiacich konaní o námietkach zaujatosti. Z hľadiska posudzovania namietaného porušenia základných práv sťažovateľa v dôsledku porušenia požiadavky na urýchlené konanie o väzbe zo strany najvyššieho súdu je však relevantná celková doba konania pred najvyšším súdom od predloženia sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu špecializovaného súdu o nevyhovení jeho žiadosti o prepustenie z väzby až do doručenia rozhodnutia najvyššieho súdu o tejto sťažnosti. Dobu rozhodovania najvyššieho súdu o zákonom zložení senátu najvyššieho súdu v sťažovateľovej väzobnej veci preto ústavný súd nemohol vylúčiť z posudzovania dĺžky konania pred najvyšším súdom o sťažovateľovej väzbe.

42. Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že postupom najvyššieho súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa na urýchlené rozhodovanie o väzbe podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

V.

Príkaz prepustiť z väzby na slobodu

43. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou domáhal, aby ústavný súd prikázal špecializovanému trestnému súdu, aby sťažovateľa bezodkladne prepustil z väzby na slobodu.

44. K uvedenému návrhu sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že príkaz na prepustenie z väzby na slobodu sa uplatňuje napríklad v prípade, ak sa zrušením napádaného rozhodnutia stráca ústavný titul na držanie vo väzbe (napr. v situácii, keď sa napadnutým rozhodnutím rozhodlo o predĺžení väzby – III. ÚS 128/05, III. ÚS 84/06) alebo ak ide o opätovné porušenie práv obvineného vo väzbe (III. ÚS 295/05, III. ÚS 79/02), prípadne, celkom výnimočne, ak sa súdne rozhodnutie opiera o dôvod väzby, ktorý v danom čase nemôže existovať (III. ÚS 33/2021). Taktiež by jedným z takýchto prípadov mohla byť situácia, keď by ústavný súd dospel k záveru o celkom zjavnej neexistencii „dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu“ v konkrétnom prípade, a teda by bola spochybnená samotná dôvodnosť trestného stíhania, v rámci ktorého bola väzba uvalená (I. ÚS 200/2021, II. ÚS 170/2022).

45. K argumentácii sťažovateľa označenou judikatúrou najvyššieho súdu ústavný súd poznamenáva, že už v náleze sp. zn. II. ÚS 318/2018 (výslovne k argumentácii uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Tost 12/2014 zo 16. apríla 2014) uviedol, že názor, podľa ktorého porušenie zákonného postupu (či už nedoručenie sťažnosti prokurátora k vyjadreniu alebo prietahy v rozhodovaní o väzbe) orgánmi činnými v trestnom konaní musí mať za následok prepustenie obvinených z väzby, je v rozpore s ustálenou judikatúrou ústavného súdu týkajúcou sa následkov vyslovenia porušenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy. Uvedený názor nemá oporu ani v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 5 ods. 4 dohovoru.

46. Žiadna z uvedených situácií v posudzovanej veci nenastala, a preto ústavný súd návrhu sťažovateľa na prepustenie z väzby nevyhovel (bod 2 výroku tohto nálezu).

47. Keďže sťažovateľ v ústavnej sťažnosti nežiadal uloženie príkazu konať bez zbytočných prieťahov, neuplatnil si právo na primerané finančné zadosťučinenie, ako ani náhradu trov právneho zastúpenia, ústavný súd o týchto nárokoch nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu